

A MAGYAR KÖZTÁRSASÁG NEVÉBEN!

A Fővárosi Ítéltábla mint másodfokú bíróság Budapesten, a 2009. év szeptember hó 15. napján tartott nyilvános ülésen meghozta a következő

végzést.

A több emberen elkövetett emberölés büntettének kísérlete miatt a vádlott ellen indított büntető ügyben a Fővárosi Bíróság 14.B.1136/2008/29. számú ítéletét **helybenhagyja.**

A vádlott köteles a másodfokú eljárásban felmerült 4.125,- (négyezer-egyszázhuszonöt) forint bűnügyi költséget az államnak megfizetni.

A végzés ellen további fellebbezésnek nincs helye.

I n d o k o l á s :

A Fővárosi Bíróság a 2009. február 18-án kihirdetett 14.B.1136/2008/29. számú ítéletével a más ügyben jogerős szabadságvesztés büntetését töltő vádlottat bűnösnek mondta ki a Btk.166.§ (1) bekezdésébe ütköző, de (2) bekezdésének f./pontja szerint minősülő emberölés büntettének a Btk.16.§ szerinti kísérletében. Ezért őt 10 évi fegyházbüntetésre és 10 évre a közügyektől eltiltásra ítélte. Rendelkezett a bűnjelként lefoglalt tárgyaknak sértett1. részére történő kiadásáról, míg a bűnjeljegyzék 3-8. tételszámai alatt nyilvántartott üvegdarabok, vérminta, mikronyom és DNS minta lefoglalását megszüntette és azok megsemmisítését rendelte el. Kötelezte a vádlottat az eljárás során felmerült 315.680 Ft bűnügyi költség megfizetésére.

Az ekként kihirdetett ítélet ellen az ügyész a vádlott terhére súlyosításért, míg a vádlott és védője felmentésért fellebbezett.

A Fővárosi Fellebbviteli Főügyészség a BF.224/2009/1. számú átiratában az ügyészi fellebbezést fenntartotta, míg a vádlott és védő által bejelentett fellebbezést

nem tartotta megalapozottnak. Álláspontja szerint az elsőfokon eljáró Fővárosi Bíróság a perrendi szabályok megtartásával folytatta le az eljárást. A rendelkezésére álló bizonyítékokat körültekintően megvizsgálta és azokat egyenként és összességükben értékelte, mérlegelési jogkörében eljárva megalapozott tényállást állapított meg. Indokolási kötelezettségének is eleget tett, amelynek során helytálló érvekkel cáfolta a vádlottnak az utolsó szó jogán előadott védekezését. Az irányadó tényállás alapján okszerűen következtetett a vádlott bűnösségére és cselekményeit is törvényesen minősítette. Helytállóan sorolta fel a bűnösségi körülményeket, azonban a büntetés kiszabásakor azokat nem tényleges súlyúknak megfelelően értékelte. Figyelmen kívül hagyta ugyanis, hogy a vádlott cselekménye azért maradhatott részben kísérleti szakban, mert sértett²-t a helyszínen alkalmazott vérzéscsillapítás és az időben elvégzett műtéti beavatkozás mentette meg az elvérzéstől. Erre figyelemmel a törvényi büntetési tétel alsó határában megállapított büntetés nem szolgálja megfelelően a vádlottal szemben elérni kívánt büntetési célokat, ezért mind a fő- mind a mellékbüntetés súlyosítását indítványozta. Indítványozta továbbá azt is, hogy az elsőfokú ítéletnek a DNS minták és vérminták megsemmisítésére vonatkozó rendelkezését az ítélőtábla változtassa meg és azokat az iratok mellékleteként rendelje kezelni. Egyebekben az elsőfokú ítélet helybenhagyását indítványozta.

A nyilvános ülésen az ügyész az írásban előterjesztett indítványát azzal a módosítással tartotta fenn, hogy az időközben hatályba lépett 2009. évi LXXXIII. törvény 57.§-ában foglaltakra tekintettel az elsőfokú bíróságnak a bűnjelek megsemmisítésére vonatkozó rendelkezése helytálló, ezért az ide vonatkozó írásbeli indítványát nem tartja fenn.

A védő az elsőfokú tárgyaláson tartott perbeszédében foglaltakat fenntartva elsődlegesen védence felmentésére tett indítványt. Ugyanakkor az időközben bekövetkezett jogszabályi változásra tekintettel - különösen a Btk. 29.§-ának (2) és (3) bekezdéseit módosító 2009. évi LXXX. törvény 4.§-ára - a fellebbezését részben módosított tartalommal tartotta fenn. Álláspontja szerint ugyanis a hivatkozott törvényi rendelkezés egyértelműen fogalmaz, amikor kifejezésre jutatja, hogy a megtámadott nem köteles kitérni az őt ért támadás elől. Ezt figyelembe véve a sértett¹. vonatkozásában az elsőfokú ítélet tényállása hiányos és felderítetlen. A sértett¹. ugyanis jelentős fizikai erőfölbőlésben volt védencéhez képest, a kezében egy hosszabb deszkadarabot tartott és így próbálta megállítani a már menekülésben lévő vádlottat. A vádlott a fentiek miatt fenyegetett helyzetben volt és csak az őt ért támadást próbálta elhárítani. A védő álláspontja szerint ez megalapozza a jogos védelmi helyzetet. Ugyanakkor az is tény, hogy védence túllépte a támadás elhárításához szükséges mértéket, de ezt ijedtségből tette. Egy megismételt eljárás keretében pontosan tisztázhatóak lennének ezek a körülmények, ezért indítványozta az elsőfokú ítélet hatályon kívül helyezését és új eljárás lefolytatását.

A vádlott az utolsó szó jogán csatlakozott a védője által előterjesztett indítványhoz.

A Fővárosi Ítéltábla az ellentétes irányú perorvoslatok alapján az elsőfokú ítéletet és az azt megelőző bírósági eljárást a Be.348.§ (1) bekezdésében foglaltak alapján terjesztés terjedelmében felülbírált. A Fővárosi Bíróság eljárását vizsgálva megállapította, hogy az az eljárási szabályokat maradéktalanul megtartva folytatta le a bizonyító eljárást, ennek során az ügyben rendelkezésre álló valamennyi bizonyítékot ítélezése körébe vont. A bizonyítékokat egyenként és egymással egybevetve vizsgálta és mérlegelési jogkörében eljárva állapította meg a tényállást. Indokolási kötelezettségének maradéktalanul eleget tett.

Részletesen foglalkozott a vádlott által előterjesztett védekezés megalapozottságával. A vádlott a bűncselekmény elkövetését mind a nyomozás során, mind pedig a tárgyaláson tagadta, majd a bizonyító eljárás befejezését megelőzően tett nyilatkozatában elismerte, hogy a vádbeli időben járt a bárban, ismerőseivel tanú1-el váltott is néhány szót, majd 05.00 óra előtt elkészült és eltávozott a helyszínről. Két nappal később szerzett tudomást a történetekről, ezt követően bujkált a hatóság elől, mert nem akarta letölteni a vele szemben kiszabott szabadságvesztés büntetést. Tagadta, hogy a térfigyelő kamera felvételén ő látható és arra is hivatkozott, hogy a vádbeli időben a ruházata is más volt.

A Fővárosi Bíróság ítéletében a bizonyítékok értékelése során elsősorban a sértetteknek a nyomozás során tett egybehangzó vallomása, valamint tanú1-nek a nyomozati eljárásban tett vallomása alapján meggyőzően cáfolta a vádlott védekezését és e bizonyítékok alapján azt állapította meg, hogy a térfigyelő kamerának a vádbeli időben készült felvételén a vádlott látható és ő volt az, aki a terhére rótt bűncselekményt elkövette, sértett2-t a nyakánál életveszélyesen megsebesítette, illetve amikor a helyszínről elmenekült, az utána szaladó és őt megállítani igyekvő sértett1. nyakának bal oldala irányába szúrta, majd ezt követően közepes erővel hasba szúrta, aki ugyancsak életveszélyes sérülést szenvedett. A tényállás megállapításánál fentiekén túlmenően az elsőfokú bíróság értékelte az ügyben kihallgatott a tanúk vallomásait, a helyszíni szemle jegyzőkönyv tartalmát és a helyszíni fényképfelvételeket, bizonyítás anyagává tette a térfigyelő kamera felvételét, a felismerésre bemutatásról készült jegyzőkönyveket, továbbá az előterjesztett igazságügyi orvosszakértői, valamint a vádlottra vonatkozó igazságügyi elmeszakértői véleményeket is.

A fenti bizonyítékok alapján az elsőfokú bíróság minden tekintetben megalapozott tényállást állapított meg és helyesen döntött akkor is, amikor a védőnek a bizonyítási eljárás keretében antropológus szakértő kirendelésére vonatkozó indítványát elutasította, mert a megvizsgált bizonyítékok alapján kétséget kizáró bizonyossággal megállapította, hogy a térfigyelő kamera felvételén a vádlott látszik és a vádlott volt az, aki a két sértett sérelmére a bűncselekményt megvalósította.

A fentiekre figyelemmel a vádlott és védője által felmentés érdekében előterjesztett indítvány nem alapos, és ugyancsak nem helytálló a védőnek a nyilvános ülésen a jogos védelmi helyzet megállapítására vonatkozó indítványa sem.

Az ítélet tábla utal arra, hogy az elsőfokú bíróság által megállapított hiánytalan tényállás szerint amikor sértett¹. látta, hogy sértett². a vádlott szúrása következtében a földre esett és a vádlott elmenekült a Wesselényi utca irányába, nevezett a vádlott után futott azért, hogy megállítsa. Rögzíti a tényállás azt is, hogy eközben magához vett egy útterelő léce, majd amikor utolérte a vádlottat, az megállt, megfordult, megragadta a testközelbe érő sértett¹. felsőruházatát, maga felé húzta, jobb kezében tartott késsel legalább közepes erővel a sértett nyakának bal oldala irányába szúrta, majd egy esetben legalább közepes erővel hason szúrta. Ezt követően a vádlott a helyszínről elmenekült, a sértett pedig visszatért a bárhoz. A fentiek szerint rögzített tényállás alapján megállapítható, hogy sértett¹. a súlyos bűncselekményt elkövető vádlott után azért ment, hogy őt megállítsa, ezt pedig a Be.127.§ (3) bekezdése alapján jogszerű magatartásként kell értékelni, ugyanis a bűncselekmény elkövetésén tetten ért személyt bárki elfoghatja, köteles azonban őt a nyomozhatóságnak haladéktalanul átadni; ha erre nincs módja, a rendőrséget értesíteni. A tényállás ugyanakkor nem tartalmaz arra vonatkozó megállapítást, hogy sértett¹. bántalmazta is volna az utolért vádlottat. Lényegében tehát a súlyos bűncselekmény elkövetésén tetten ért vádlott e cselekménye folytán a jogtalanság talaján állt, az őt a menekülésében megállítani szándékozó sértett¹-el szemben is nyomban támadólag lépett fel, tovább folytatta jogellenes cselekvőségét és a tényállás szerint e sértettet is két esetben megszúrta. Erre figyelemmel minden alapot nélkülöz a védőnek az az érvelése, hogy a vádlott jogos védelmi helyzetben lett volna, ugyanis őt semmiféle támadás nem érte, hanem éppen ő volt az, aki további súlyos bűncselekményt követett el annak érdekében, hogy a menekülését biztosítsa. Ekként fel sem merülhet a jogos védelmi helyzet megállapítása a vádlott vonatkozásában.

Az elsőfokú bíróság által a rögzített tényállás mentes a Be.351.§ (2) bekezdésében írt hiányosságoktól, ekként irányadó volt a másodfokú eljárásban is.

A fentiek szerint megállapított tényállás alapján az elsőfokú bíróság okszerűen következtetett a vádlott bűnösségére és a törvénynek megfelelően minősítette a vádlottnak a sértettek sérelmére elkövetett cselekményét a Btk.166.§ (1) bekezdésbe ütköző de a (2) bekezdés f./ pontja szerint minősülő emberölés bűntette kísérletének figyelemmel a Btk.16.§-ára.

Az elsőfokon eljáró Fővárosi Bíróság lényegében teljeskörűen sorolta fel az ügyben fellelhető bűnösségi körülményeket és ezek alapján megalapozottan helyezkedett arra az álláspontra, hogy a vádlottal szemben az ítélet rendelkező részében írt 10 évi fegyházbüntetés, valamint az ehhez társuló 10 évi közügyektől eltiltás mellékbüntetés mutatkozik alkalmasnak a Btk.37.§-ban írt büntetési célok elérésére. Az ítélet tábla utal arra, hogy a vádlott - miként az előző bűncselekménye elkövetésekor is - lényegében motiválatlan cselekményeket valósított meg, hiszen a sértetteket akkor látta először, velük semmilyen személyes kapcsolatban nem állt, ennek ellenére provokatív módon lépett fel sértett²-vel szemben és nyomban az életére tört, amikor őt késsel a nyakán megszúrta. A sértettekkel szembeni gátlástalan, indokolatlan magatartása súlyos következményekre vezetett. Erre

figyelemmel a vele szemben alkalmazott joghátrány arányos, annak sem enyhítésére, sem pedig súlyosítására az ítélőtábla lehetőséget nem látott.

A kifejtettekre tekintettel az ügyésznek a büntetés súlyosítására vonatkozó indítványával az ítélőtábla nem értett egyet.

A Fővárosi Bíróság ítéletének egyéb rendelkezései is törvényesek. Az időközbeni jogszabály változásra figyelemmel a nyilvános ülésen az ügyész a bűnjelekkel kapcsolatos indítványát visszavonta, ekként a 2009. évi LXXXIII. törvény 57.§-ában foglalt módosításra tekintettel az elsőfokú ítéletnek a bűnjelek megsemmisítésére vonatkozó rendelkezése is helytálló, annak megváltoztatására nincs ok.

Az előzőekben írtakra figyelemmel a Fővárosi Ítélőtábla a Fővárosi Bíróság ítéletét annak helyes indokaira figyelemmel a Be.371.§ (1) bekezdése alapján helybenhagyta.

A vádlott bűnösségét a terhére rótt bűncselekmény elkövetésében a bíróság megállapította, azért a Be.338.§ (1) bekezdése alapján kötelezte a másodfokú eljárásban felmerült bűnügyi költség megfizetésére.

Az ítélet ellen a Be.386.§ (1) bekezdése alapján további fellebbezésnek nincs helye.

Budapest, 2009. év szeptember hó 15. napján

Dr. Lassó Gábor sk.
a tanács elnöke

Dr. Hildenbrand Róbert sk.
előadó bíró

Dr. Révész Tamásné sk.
bíró

A Fővárosi Bíróság 14.B.1136/2008/29. számú ítélete a Fővárosi Ítélőtábla 2.Bf.76/2009/8. számú végzése folytán 2009. szeptember 15. napján jogerőre emelkedett és végrehajthatóvá vált!

Budapest, 2009. év szeptember hó 15. napján

Dr. Lassó Gábor sk.
a tanács elnöke

A kiadmány hitelül:

Hornyákné Sléder Ágnes

tisztviselő